

№ 8 (1402) აპრილი 1973

საქართველო

გამომცემის ახალი ფასი 20 კპპ

— არ გრცხვინია, გიჟო, შეჯიბრებაში ხარეზმა გავჯობებს?

— მგაბთ ჩემსავით სათადარიგო ნაწილებზე სირბილი არ სჭირდებათ და მაჯობებენ, აბა, რა იქნება!

საპარტიველოს სსრ სახალხო არტისტს — გოგუცა კუპრაშვილს დაბადების 65 და სასცენო მოღვაწეობის 45 წელი შეუსრულდა.

მემორბული შარში ბ. შირცხანაშვილი

საქვეყნოდ ცნობილ, დავაწმომოსილ ძვირფას გოგუცა კუპრაშვილს ნიანგი მოგვსალმები სიყვარულით და გულგაზლით! თაყვანს გცემ ბიჭთა როლების ნამდვილ დიდოსტატს, დალოცვის! ალბათ, წლებს განგებ იმატებ, თორემ, შენა და... სამოცის?!

სახელბანთმძღველ ფეხბურთელს, სპორტის დამსახურებულ ოსტატს, ავთანდილ ლოლობერიძეს, დაბადების 50 წელი შეუსრულდა.

შენი გვარი და სახელი გულიდან გულზე გადადის! შენ სხვა იყავი! შენ სხვა ხარ! შენ სხვად დარჩები, ავთანდილ!

ვაშა, შენს ბურთს და მოედანს, ოსტატობას და ზრდილობას! მასსოვს და მემასსოვრება მე შენი ავთანდილობა!

40 დღის შემდეგ მიკროინფარქტგადატანილი ბუხუტი საავადმყოფოდან გამოწერეს და წოლითი რეჟიმი დაუნიშნეს. იწვა ფერმიხდილი და ჭერს ათვლიერებდა.

მთელი სოფელი მოვიდა ინფარქტიანი მეზობლის სანახავად.

შორეულ რაიონებში მცხოვრები ძმებიც მოაწყდნენ ბუხუტის სახლს.

— ეს ქვევრები, თავისი ღვინიანად, უნდა ამოვიღოთ და გავანადგუროთ! — გულზე ხელს იბრაგუნებდნენ ძმები.

— მღუბავთ, ძმებო? მერე რა პასუხი გავცე მტერ-მოყვარეს? თანაც, რომ მოვკვდე, ქელეხისთვის ასეთ ღვინოს სად იშოვით? — ჩაიბუტბუტა ბუხუტი.

— ოი, ის ღვინო ვნახე დამწვარი, ღვინოს რავე უნდა გადააყოლო კაცმა თავი?! — ვიშვიშებდა ბუხუტის მეუღლე.

— აწი კიდევ გაეკარები ღვინოს? — მკაცრად იკითხეს ძმებმა.

— არა, — გაუბედავად წამოიკანავლა ბუხუტი.

მოსაღამოვდა, ბუხუტის ცოლმა სავანში მოდ გაიხმო სტუმრები.

— აქ კამონ, — შეეხვეწა ბუხუტი, — ცოტა ხანი ვუყურო ჩემს ძმებს, ეს დალოცვილი ინფარქტი რომ არა, ხომ ვერ ვნახავდი მათ.

დიასახლისმა ვახშაში შემოიტანა და ბოდიში მოიხადა, ბავშვი მუსიკაზე უნდა წავიყვანო და მალე დაგბრუნდებო.

— ქალო, ღვინოს არ ასმევ ამდენი ხნის უნახავ მაზლებს?

— აპა, პა, პა, პა! — გაცხარდნენ ძმები, — მაგისი სახსენებელი დაიწვას, ღვინომ მოგკლა კაცი და კიდევ ახსენებ?

— ცოტა მაინც უნდა დალიოთ, ინფარქტიანი კაცს მიყურებთ? აქ ოჯახია!

— ჰო, ცოტა შეიძლება, — მოლბნენ ძმები. დიასახლისმა ათლიტრიანი ჭურჭელი შემოიტანა და წავიდა.

— მდაა! — თქვა ერთმა.

— მდაა! — უპასუხეს სხვებმაც და თითო ჭიქა ღუმლით დალიეს.

— რაა კაცის ცხოვრება! — თქვა უფროსმა ძმამ და მეორე ჭიქა გადაუშვა.

— არაფერი, ღღესა ვართ და ხვალ არა, — უპასუხა შუათანამ და მანაც დალია.

მესამე ჭიქით სადღეგრძელოები დაიწყეს, ჯერ ოჯახისა თქვეს, მერე ბუხუტის ჯანმრთელობისა, ბავშვებისა...

— სამადლობელი მაინც დამალვივინეთ, ღმერთი არ გწამთ? — ვერ მოითმინა ბუხუტი.

— აპა, პა, პა, პა! — კვლავ წამოენთნენ ღვინისგან შეჭარბებული ძმები, — თავს იკლავ? შენთვის ახლა რამდენიმე წვეთიც მომაკვდინებელი იქნება.

— არ დავლევ, მხოლოდ სიტყვას ვიტყვი.

— ცოდვაა, — თქვა ერთმა.

— ნახევარი შევეუვსოთ!

— თქვას და ჭიქა დადგას!

ბუხუტი წამოჩადა, ჭიქა აიღო და დალიოცა.

— არ დალიო! — იყვირა ერთმა.

— თავს დაიღუპავ! — უფრო ხმამაღლა იყვირა მეორემ.

გვიანდა იყო: ბუხუტიმ ჭიქა პირში გადაიპირჭვა.

— ცეცხლივით ღვინო არაა, ეს დალოცვილი? — აჭიკჭიკდა უფროსი ძმა.

— ეს ღვინო კაცს არ აწყენს.

— ერთი ჭიქა დაველვივინოთ, ცოდვაა კაცი.

— ერთი შეიძლება!

ბუხუტიმ მოწოდებული საცხე ჭიქა სულმოუთქმელად დასცალა.

— ახლა, ჩემო ბატონო, — დაიწყო თამადამ, უფროსმა ძმამ, — ამ პატარა ჭიქით, კეთილი გულითა და ქართული გრძობით, ჩვენი ქართული მეობით მინდა ვაღდეგრძელო... კი მაგრამ, ბუხუტე მელოვინე ქალივით რომ წამოპარკყულა საწოლზე, ეს რა კაცობაა? ახლავე დასვით სუფრასთან და, საერთოდ, უნებართვოდ არავინ ვნახო ამდგარი!

ბუხუტი ძლივს წამოღდა და სვენებ-სვენებით მივიდა მაგიდასთან.

— ორი ჭიქა შეუვსეთ! — ბრძანა თამადამ. ბუხუტის ორი საცხე ჭიქა დაუდგეს.

— ოთხი ვეუთენის, — კორექტივი შეიტანა შუათანა ძმამ ბრძანებაში, — ჩვენ მშობლები ვაღდეგრძელოთ, ოჯახები, ბავშვები, საქართველო, ეს ვაუბართი კი...

— მომკლავს, ძმებო, რას მიშვებთ?! — დაიკრუსუნა ბუხუტიმ.

— ღვინით მოკლული კაცი მე არ მინახავს ჯერ. თუ სმა არ შეგეძლო, შე მაშაცხოვრებულო, სუფრასთან რას ჯდებოდი? ოთხივე ჭიქის ფსკერს მინახებ! — გაჯიუტდა თამადა.

— ავად ვარ, ძმებო, ინფარქტი გადავიტანე.

— ავადმყოფობა არ ვიცი მე, — თავი გამოიღო შუათანამ, — თანაც თუ რაღაც ავადმყოფობა გადაიტანე, ერთი ჭიქაც მაგის სამადარიჩოდ უნდა დალიო!

ბუხუტიმ ბრძანება შეასრულა და წამოდგომა დააპირა.

— ფუი, შენს ვაჟაკობას, სუფრიდან მიიბარები ქართველი კაცი? ყანწი მაგას და ისწავლის ჭკუას! — განკარგულება გასცა თამადამ.

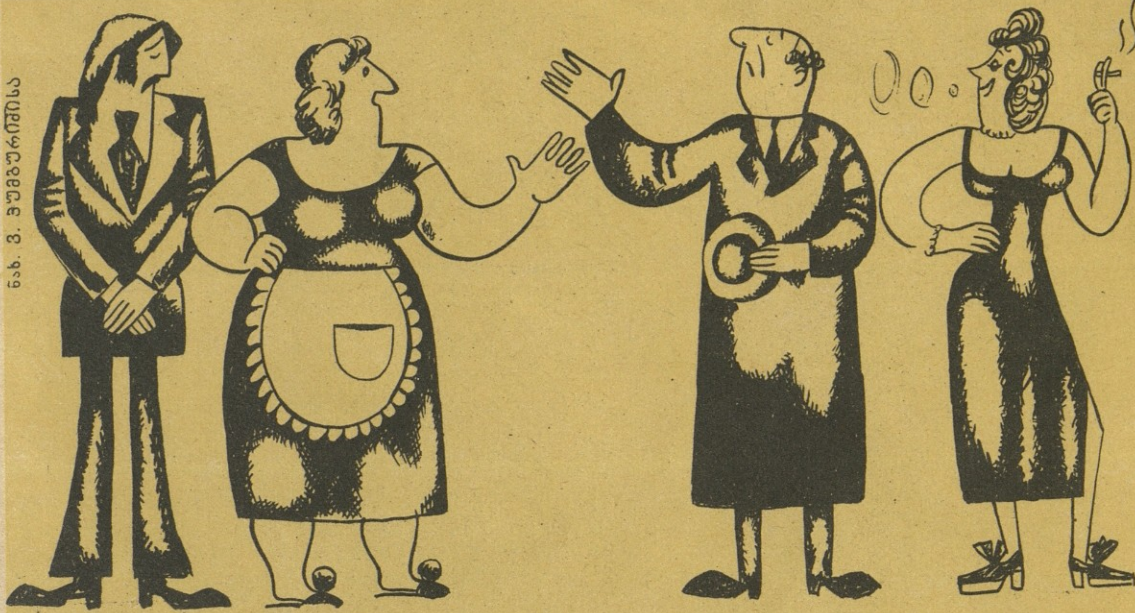
— ინფარქტი გადავიტანე, ძმებო, მკლავთ?!

— ინფარქტი მინფარქტი არ ვიცი მე! აქ სუფრაა და ჭიქებსა და ყანწებზე უნდა იყოს ლაპარაკი! — და თამადამ უშველვებელი ჭიქა ბუხუტის ზედ ცხვირთან მიუტანა.

ბუხუტი დაბარბაცდა და მოცელივით დაეცა საწოლზე.

დაცარიელებულ ათლიტრიან ბოთლს ყელი მოედერებინა და მაგიდაზე ჩამოყვინთულ მთვრალ ძმებს გაოცებით მისჩერებოდა.

ნ.ბ. ბ. კუმბურაძის

— ქმრის მოვლა თუ არ შეეძლო, რას თხოვდებოდა?
— შენც იტყვი, გიჟი გავზარდეთ! ცოცხის დაჭერა არ შეუძლია ხელში!

ა ე რ ო კ ო რ ტ ი

სასლში თუ მიგეჩქარება, კარგია მატარებლით მგზავრობა, მაგრამ კიდევ უფრო უკეთესი თვითმფრინავია. იგი შენს განკარგულებაშია და შენ — იმის განკარგულებაში.

ესე იგი, თვითმფრინავით!.. ინებეთ!... ვერცხლისფერი ლაინერი ზღაპრული ფრინველივით გაყურდება და გელით... თქვენც ელით. მოსაცდელად კი გამოყოფილია მოსაცდელი დარბაზი. დარბაზში კედლები მოხატულია წარწერებით: „თვითმფრინავით მგზავრობა ყველაზე სწრაფი და მოსახერხებელი საშუალებაა!“ ოღონდაც!

მიდიხართ სალაროსთან, სადაც არ არის წარწერა: „ბილეთები არ არის“. მერე მიდიხართ და ბარგს რეგისტრაციაში ატარებთ. მერე გიწვევენ მოსაცდელ დარბაზში, სადაც თუ დროზე მოასწრებთ, იმოვით დასაწოლ, დასაჯდომ, ან დასადგომ ადგილს.

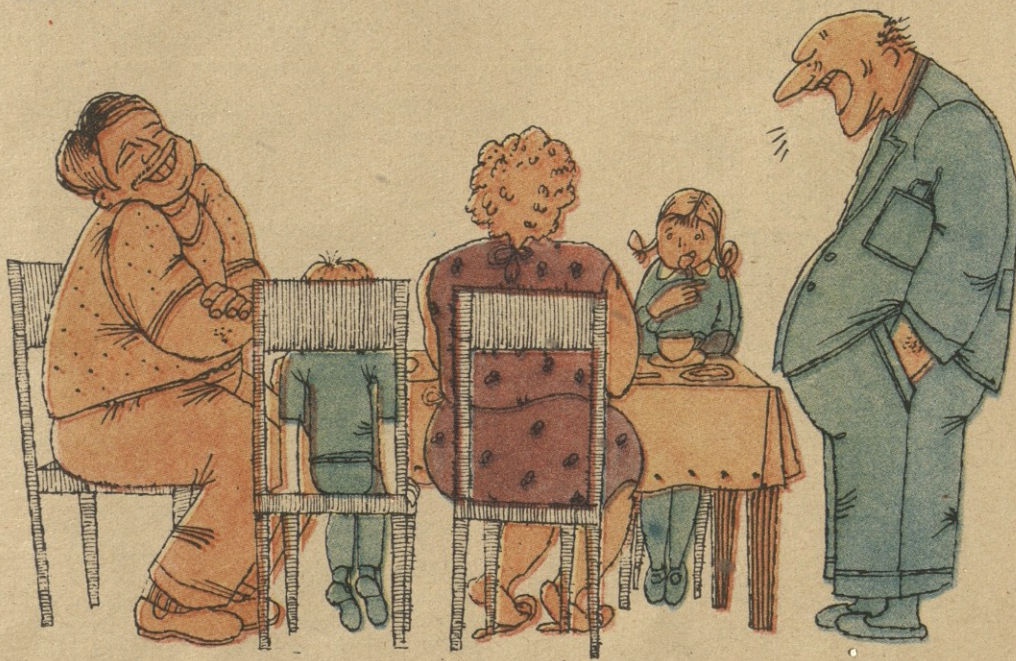
აეროპორტის მოსაცდელი დარბაზი ხალხთა ქმობის ბუდეა. რომელი ერთგების ადამიანს არ ნახავთ და გაეცნობით აქ. მე შენ გეტყვი და, გაცნობისთვის დრო არ გყოფნიდეთ, სულ იმის ფიქრში იყოთ — თვითმფრინავში ჩასვლის საათი მოვიდა, ან რეისი არ გამომეპაროსო. ადგილობრივი რადიოკვანძის დიქტორი ყოველთვის პუნქტუალურად გადმოსცემს ასეთ საკვანძო საკითხებს: რეისი ესა და ეს გადადებულია ამა და ამ საათისთვის (უკეთეს შემთხვევაში), ან ხვალისთვის (უარეს შემთხვევაში), ან ზეგისთვის (კიდევ უფრო უარეს შემთხვევაში) და ა. შ.

მოსაცდელ დარბაზში ყველა პირობაა შექმნილი, რომ თავი ისე იგრძნოთ, როგორც საკუთარ ოჯახში. 2-3 დღე ელით გაფრენას. ამასობაში, შესაძლოა, გააფრინოს კიდევ კაცმა. მოკლედ, თუ არ გეჩქარება, თვითმფრინავით მგზავრობას ზოგჯერ არაფერი სჯობს!

ალ. ალ. გელია

— როდემდე გარჩინო, გიჟო, ცოლშვილიანი კაცი?!
— ცოტაც მატალე, მამა, შვილები წამომეზრდებიან და, როგორ დავიჯავრო, საკუთარ მამას არ მიხედავენ!

ნ.ბ. მამია მალაზონიანი

ასალი წინგების თარღი
მეცნიერულ - პოპულარულ ბიბლიოთეკის სერიიდან სულ ახლახანს გამოვიდა და მალე-ზიებში მოსწრება-დატაცება-ზეა გამომცემლობის „ჭკა მაგასა“-ს მიერ მაგარ ყდაში გამოცემული პროფ. სტაცე რკინისხელის მონოგრაფია — „ადამიანთა საზოგადოების გამომწირვის საკითხისათვის“.

პროფ. სტაცე რკინისხელიძე მრავალი მეცნიერულ-პოპულარული მონოგრაფიის ავტორია. ცოდნისმოწყურე მკითხველი საზოგადოება მას იცნობს ადრე გამოცემული წიგნებით, როგორცაა, მაგალითად: „ან მე არა ვარ და ან ჩემი ნაბადი სადღა“, „ჯერ თავო და თავოს“ ფილოსოფიის კრიტიკისათვის; „ამეღამდელადამის კრუნჩხვების კომეოპატია“, „თავის ტვინის გასაღების დაკარგვის ცალკეული შემთხვევები“ და სხვა.

მონოგრაფიაში — „ადამიანთა საზოგადოების გამომწირვის საკითხისათვის“ — ავტორი პრინციპულად და საქმის ორმა ცოდნით იხილავს ადამიანთა საზოგადოების დანაგვიანების პრობლემას, რაც ბოლო წლების ერთ-ერთ აუტანელ ტკივილად მიჩნეულია. წიგნი დაწერილია სადა, მარტივად ენით და დიდი ინტერესით იკითხება. მოტანილია უმრავი ფაქტიური მასალა და გათვალისწინებულია ხალხის ფართო მასების გულის მოსაფხანად.

ზღაპრულ ღონეზე
ცერმა თქვა: სახლი თავზე გვეზრევაო!
საჩვენებელმა თითმა თქვა: რა გვეშველებაო?
შუათითმა თქვა: სახლმ-მართველობას მივმართოთო.
არათითმა თქვა: რომ არ მოვიდნენო?
ნეკმა თქვა: ჩვენ თვითონ შევაკეთებთო.
„მაპანტური“ აღბილი
— ის რატომ არ მიიღეთ სამსახურში, კუკურიჩ, დღეს რომ მოგიყვანეს?
— რუსული არ იცოდა.
— ის, გუშინ რომ მოგიყვანეს?
— ქართული არ იცოდა.
— ის, გუშინწინ რომ მოგიყვანეს?
— დიპლომი არ ჰქონდა
— ის, გუშინწინისწინ რომ მოგიყვანეს?
— იმას ორი დიპლომი ჰქონდა და მის პატოსნებაში ეჭვი შემეპარა.
— მაშ, ისევ თავისუფალია ის ადგილი?
— ჰო.. არა, ჩემი ცოლის დისშვილის საქმრო უნდა მივიღო, თორემ, სახლში არ შემეშვებენ.

მირიან ლეჟავა

— კონდუქტორად ვაკირებ მუშაობის დაწყებას და ყრია შიგ რამე?
— როგორ არა, დღის ბოლოს სავსეა ვაგონი დიღებით!

როგორც გამონაკლისი

დაიბადა გაუთვალისწინებელ ვადაში. ბიჭიაო, რომ გაიგეს, სიხარულით ცას ეწიენ: დედა, მამა, ბებია, ბაბუა. მოთმინება არ ყოფნიდათ, ეჩქარებოდათ მეზვეიდრის ნახვა. ოთხი დღისთავზე განცხადება დაწერეს: „გთხოვთ, როგორც გამონაკლისი, ნება დაგვართოთ, გავიყვანოთ ბავშვი სამშობლიაროდან“.

განცხადებამ არ გაჭრა. ირბინეს აღმა-დაღმა, ატეხეს ალიაქოთი. გაჭრა. ეშვ-სი დღისთავზე ბავშვი ბინაზე გადაიყვანეს. მოაწია საბავშვო ბაღში შესვლის დრომ. მიიყვანეს სახელგანთქმულ სა-ბავშვო ბაღში: ჩვენი მიკრორაიონი არ არის და ვერ მივიღებთო.

განცხადება დაწერეს: „გთხოვთ, როგორც გამონაკლისი, მიიღოთ თქვენს საბავშვო ბაღში“. არაფერი გამოვიდა. გამონახეს ნაცნობები, დაარეკინეს მიი-ღეს, როგორც გამონაკლისი.

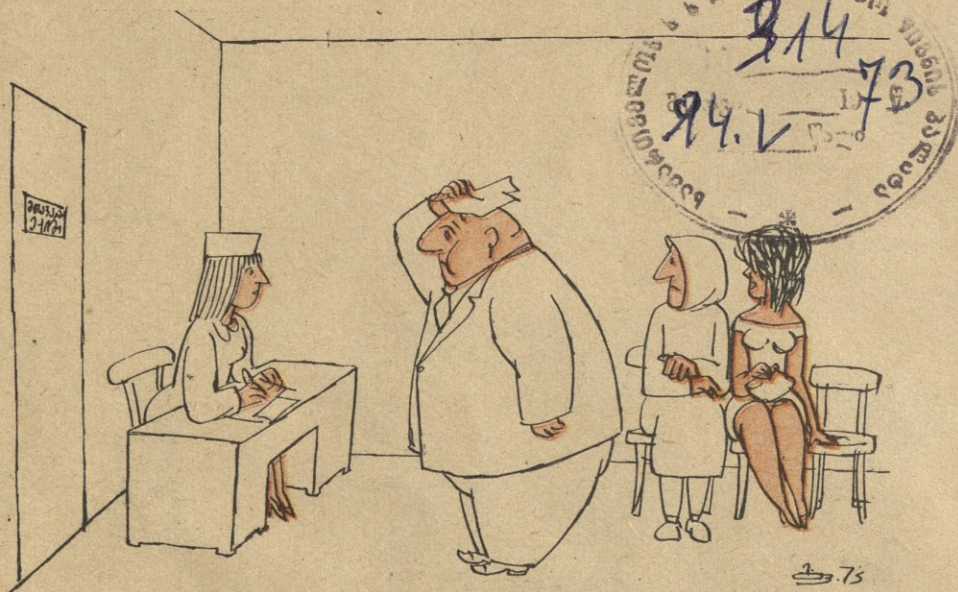
ახლა ის ეჩქარებოდათ, დედისერთა მოსწავლის ფორმაში ენახათ. ნადრევედ მიიყვანეს სკოლაში. დიდი დავიდარაბის შემდეგ, როგორც გამონაკლისი, ერთი წლით ადრე მიიღეს სკოლაში.

ვაი-ვაგლახით და „როგორც გამონაკლისით“ დაამთავრა სკოლა. უმაღლესში ქულა დააკლდა. წერა-კითხვა უკვე იცოდა, ტრადიციაც ჰქონდა და დაწერა განცხადება: „გთხოვთ, როგორც გამონაკლისი...“ არაფერი გამოვიდა. რექტორთან შევიდა, მუხლებზე დაიჩოქა, იტირა, გული წაუვიდა. ცალკე მშობ-ლები დატრიალდნენ, ნემსის ყუნწში გაჭრნენ, ვინ არ ნახეს, ვის არ მოუქო-ნეს თავი, ბოლოს ჩარიცხეს „როგორც გამონაკლისი“, მერე ისევ გარიცხეს. კიდევ „გამონაკლისი“ და ასე გაიბრინა „ხუთმა წელმა“.

მისი თანაქურსელები რაიონში გაანაწილეს, ის კი დატოვეს, „როგორც გა-მონაკლისი“.

დაიწყო სამსახური. ყველაფერს იხვეჭდა, სახელის გარდა. ბოლოს გაება... მუხლი, რომელიც მას მიუყენეს, გამონაკლისის არ ითვალისწინებდა. ეს იყო მისი ცხოვრების გზაზე ერთადერთი გამონაკლისი.

გ. მ.

— გთხოვთ, გაგატაროთ მეიმთან, მკივე ავადმყოფი ვარ!
— ჩვენ ავადმყოფებს წონით არ ვღებულობთ, გვითხარით, რა გტკივთ?!

ძმარ ნიანგო!

სამბრმადიდან ქუთაისში ხშირად მიხდება: მეზავ-რობა, მაგრამ დღემდე ვერ გამოგია, ამ მიმართულებით მიმავალი ავტობუსი სამგზავროა, საბარგო თუ ცხოვე-ლების გადასაყვანი! აქ ყველა ერთი უფლებით სარგებ-ლობს: გოჭი, ქათამი, იხვი, ინდაური და... ადამიანიც. კიდევ კარგი, ზემოჩამოთვლილი ცხოველები თუ ფრინ-ველები შინაურები არიან, თორემ, ხომ შეიძლება, ადა-მიანი საფრთხეში ჩავარდეს?!

იქნებ მოხერხდეს, შინაური ცხოველებისა და ფრინ-ველებისთვის ცალკე ავტობუსი გამოიყოს, რათა ადამია-ნებმა ადამიანურად ვიმგზავროთ!

ვინმე გზავარი

პატივცემულო ნიანგო!

სოფელ კიწიას (გეგეჭკორის რ-ნი) მშრომე-ლები სოფლისთვის აუცილებელ ინვენტარს მონატრე-ბული ვართ. მაღაზიაში ვერ შეხვდებით რეზინის ნა-წარმს, საწვიმარ ქოლგას, თევზებს, ჩაიდნებს, სოფლის მეურნეობისთვის საჭირო იარაღებსა და სხვა. ყოველივე ამისთვის გვიხდება ქალაქში ან მახლობელ რაიონებში წასვლა, რაც მოსახლეობის სამართლიან უკმაყოფილე-ბას იწვევს.

გთხოვთ მიაწვდინოთ ხმა გეგეჭკორის რაიკავ-შირის ხელმძღვანელობას, იქნებ დაგვეხმარონ კიწიელ მშრომელებს სოფლისათვის საჭირო ინვენტარის შე-ძენაში!

კიწიელები

საქვარალო ნიანგო!

სოფელ პატარა ონს (ამბროლაურის რ-ნი) დაბა ჭრებალოსთან აკავშირებს სამანქანო გზა. იგი ნ კილომეტრია და მისი კეთილმოწყობა ჯერ კიდევ 1964 წელს დაიწყო (გზის შეკეთებას აწარმოებს ამბ-როლაურის რაიონის საგზაო-სარემონტო კანტორა) ცუდი გზის გამო ამ მიმართულებით არ არის გამო-ყოფილი სამგზავრო ავტობუსი. ამ გარემოებით ხელს ითბობენ კერძო მანქანის მფლობელები...

ონელებს აინტერესებთ როდის იხილავენ კეთილ-მოწყობილ გზას და მასზე გამავალ ავტობუსს.

გზის მოლოდინამ

ძვირფასო ნიანგო!

ქ. რუსთაველი, მესხიშვილის ქ. № 11-ში ვცხოვრობთ მე-6, მე-7, მე-8 და მე-9 სართულებზე სასმელი წყა-ლი არ ამოდის. გამოგვეცხადება ხოლმე რამდენიმე წუთით, თითქოს ჩვენი რცხვენიანო, ერთი ჭიქის ავსება-საც ვერ მოგასწრებთ, რომ ისევ დაგვემალება!..

რა ვქნათ, რა წყალში ჩავვარდეთ? წყალს რომ ვახ-სენებთ, ნერწყვი მოგვდის. იქნებ შენ მაინც მიაწვდი-ნო ხმა სასმელი წყლის მესვეურებს, გაგვაგებინონ, რო-დემდე ვითმინოთ უწყლობა?

მოწყურებულნი

ზოგიერთი სამინისტროებისა და უწყებთა ხელმძღვანელები, ხშირად, ადგილობრივ პროფკავშირულ ორგანიზაციებთან შეუთანხმებლად, ითხოვენ სამსახურიდან მუშა-მოსამსახურეებს.

გაზეთებიდან

73-314

ბიბლიოთეკა

Индекс 76137

7
1973

КОНТРОЛЬ
ЭКЗЕМПЛЯР

— რად უნდა ახას ადვილკომი?!

6.6. 8. 7